

Yeni İnsan Yayinevi
Edebiyat Serisi

Kemal Yılmaz

1965 yılında İstanbul'da doğdu. Bir kız babasıdır. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da bitirdikten sonra yüksek öğrenimini Hacettepe Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Türk Halk Bilimi (FOLKLOR) Ana Bilim Dalı'nda tamamladı. Halen özel bir okulda ekoloji öğretmenliği yapmaktadır. Edebiyat Defteri adlı internet sitesinde günün seçkisi de olan "Mucize" ve "Esmer Kız" adlı öyküleri yer aldı. Türk Kültürü ve Halk Bilimi konularında, Gelenek ve Göreneklerimiz, Düğün Görevlileri, Halk Danslarımız, Folklor Teorileri adlı makaleleri Folklor-Halk Bilim Dergisi'nde yayınlandı.

İstanbulu Elefteria

Kemal Yılmaz

Yeni İnsan Yayınevi - 106
Edebiyat Serisi -13
İstanbul Elefteria
Kemal Yılmaz
I. Baskı: İstanbul, Mayıs 2016
ISBN:978-605-5895-81-5
Genel Yayın Yönetmeni: Aytaç Timur
Editör: Yasemin Erbek
Düzeltili: Kaan Yıldız
Dizgi: Filiz Özden
Kapak Tasarımı: Hüseyin Varış
Sertifika No: 12186

Baskı: Öz Karacan Matbaacılık ve ciltçilik. Evren Mah. Gülbahar Cad.
No: 62 Bağcılar/İstanbul
Matbaa Sertifika No: 12027
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının izni olmadan, kısmen de olsa fotokopi, film vb.
elektronik ve mekanik yöntemlerle çoğaltılamaz.
© Tohum Yayıncılık Turizm Reklam ve Sağlık Hizm. San. Tic. Ltd Şirketi 2016
Tohum Yayıncılık Turizm Reklam ve Sağlık Hizm. San. Tic. Ltd Şirketi
Altintepe Mah. Galipbey Cad Özüdoğru Sok. No: 44/1B Küçükalyalı İstanbul
Tel: (0 216) 489 84 08 Fax: (0 216) 518 23 60
www.yeniinsanyayinevi.com
yeniinsanyayinevi@gmail.com
newhumanpublisher@yahoo.com
facebook/yeniinsanyayinevi
twitter.com/yeniinsanyayin

İstanbulu Elefteria

Kemal Yılmaz

İÇİNDEKİLER

25 Temmuz 1989 Atina	11
Artık Elefteria yok	21
Taziye günleri	25
Yeni bir hayat	31
Mektup	39
Kafe	43
Geçmiş ile ilk bağlantı	59
Ve anılar canlanır	63
Ertesi gün	73
Atatürk Havaalanı İstanbul, 20 Ağustos 1989	89
Diş Hekimi Stavro'nun Evi	95
Yeni bir gün	111
5 Eylül 1955 Pazartesi Çiçek Pasajı	123
6 Eylül 1955, Salı	127
Beyoğlu	135
Rumeli Caddesi - Osmanbey – Şişli	143
Taksim Meydanı – Cihangir	149
İstanbul utanç gecesini yaşıyor	155
İnsanlığın terk ettiği İstanbul	165
Elefteria'nın armağanı	183

Küçük, sıradan insanlar vardır. Kendilerini hiç tanımayan büyük adamların ihtirasları için küçücük dünyalarında yaşamları alt üst olan, büyük zararlar gören, yardan ayrı kalan, vatan hasreti ile yanan... Her birinin ayrı hikâyesi vardır biliriz. Yazık ki tarih yazmaz onları!

25 Temmuz 1989 Atina

Proto Nekrotafeio'nun mermer mezar taşları temmuz sıcağında gözleri kamaştırıyor... Atina ve Antik Yunan uygarlığının ünlü Zeus Tapınağı'nın arkasında yer alan Anapafseos Caddesi her zaman mistik bir sessizlik ile son istirahatine gidenleri mezarlığa doğru yolcu eder. Caddenin sonunda mezarlığın girişini fark edersiniz. 1837'de açıldığından beri özel kişilerin defnedildiği Proto Nekrotafeio'nun tak biçimindeki büyük kapısından girer girmez sanki antik eserlerin sergilendiği bir açık hava müzesi geziyormuş hissine kapılarak meydanın ortasında buluverirsiniz kendinizi. O büyük meydanı iki kutsal mekandan biri olan Aziz Lazarus Kilisesi süsler, tam karşısında ise genişçe bir yol sizi mezarlığın derinliğine doğru götürür. Ana yola girdiğinizde her mezarlıkta görmeye alışık olduğunuz çam ve servi ağaçlarının gölgesinde yürümeye başlarsınız. Sağlı sollu küçük yollar, ana caddeye çıkan sokaklar gibidir. İster istemez hayranlıkla bakılan mezarların her biri orada yatanın statüsünü söyler size. Mezarlardaki heykeller, işlemler ayrı birer sanat eseridir; Çoğu ünlü heykeltıraşların elinden çıkma.

Temmuz sıcağında, güneşin yansımasıyla gözleri yo-

ran bembeyaz taşların her birinde apayrı bir hikâye... Kimi tamamlanmamış, yarım kalmış ya da orada yatan da saklı, asla bilinemeyecek öykülerin kütüphanesi... Her şeyi anlatan ama bunu yaparken hiç ses çıkartmayan kalabalığın size söylediklerini hissettiğiniz yer. Yaşama dair ne varsa fısıldar her taş. Gözünüz ister istemez önce doğum, sonra da ölüm tarihlerine takılır. Sanki bir yarışma yaptırıyormuş gibi her taş göz ucuyla okunur. İstemsizce buraya geldiğinde kaç yaşında olduğunu hesaplıyorsunuz. Bazı taşlarda çıkan büyük rakamlar sizi rahatlatır, ne kadar uzun yaşamış, kim bilir neler görmüş, o uzun ömrüne kimleri sığdırmış dersiniz. Ama bazıları henüz ömrün baharında gelmiştir buraya... Kendi yaşamınızın farkına vardığınız anları yaşarsınız, o yaşta ben neler yapıyordum diye! En çok da küçük mezarlar üzer, onların kısacık ömürleri hüznendirir sizi. Ölümün erken geleni içinizi burkar, geride kalanların acısını hissedersiniz. Belki de böyle bir şey yaşamamak için dua edersiniz içinizden...

O sesleri duyamazsınız, ne derler, neyi haykırırlar asla anlayamazsınız. Yalnızca hissedersiniz bir şeyler söylediklerini ama tarif edemezsiniz. Bilemediğiniz ve asla bilemeyeceğiniz tek şey, gidenlerin yanlarında götürdükleri kendi öyküleridir...

Bazen taşların süsü çeker dikkatinizi, anlarsınız burada yatanın daha önce ne kadar varlıklı olduğunu. Dünya yaşamındaki lüksü mezar taşına da yansıtır. Daha görkemli olur o mezarlar. Ya da sade bir taş gördüğünüzde, işte mütevazı biri der, lüksten uzak, sade bir yaşam sürdüğünü tahmin edersiniz.

Dünyaya yeni geleni sevinçle karşılar, mutlulukla hoş geldin deriz. Akşam işten gelen babamıza, uzaktan gelen akrabamıza, arkadaşımıza sarılır, gülümseriz. Oysa gidenler için hep üzülürüz. Çünkü ayrılıklar her zaman kötüdür ve acıyı da yanında getirir. Hele ani gidişler... Hiç kaybetmeyecek gibi hissederken bir daha göremeye-